

"Тут серця мого частинка..."

А й справді — це було свято: урочисте, велелюдне, неповторне і незабутнє. Свято зустрічі з дитинством, юністю. Зібрала усіх під своє крило Бугринська середня школа, якій виповнилося п'ятдесят. І своєрідним епіграфом були ось ці рядки:

Рідна школо! Сьогодні тобі усі квіти.

П'ятдесят уже маєш — велике це свято.

Уклоняються низько тобі усі діти,

Бо для них ти завжди будеш рідна, як мати.

Тут вони зустрілися: нинішні і колишні учні та педагоги з багатьох сіл Гоцанського і Острозького районів, кому дала путівку в життя Бугринська СШ. І завірували спогади про перших директорів І.П.Відцюка, В.Г.Родіонова, про колектив з 18 педагогів, які робили все для того, аби їх вихованці мали міцні знання. М.С.Драй, Г.С.Огородник, Н.П.Решотко, В.С.Васецька, В.С.Котович, Л.С.Якимович, К.І.Бережняк, І.А.Луцюк, В.М.Кушнірук — їх і зараз пам'ятають та люблять.

— Можете судити про нас із висоти сьогодення, — підкреслив один з перших директорів школи Л.А.Гошовський, — але ми робили все можливе, щоб в майбутньому гордитися своїми випускниками.

— Мені довелося очолювати колектив у шістдесятих роках, — розповідає І.С.Степанюк. — Яюсь так склалося, що 39 років тому я став директором. І було тоді мені 39. А вчительський колектив також нараховував 39 педагогів. Проблем не бракувало, особливо в зміцненні матеріально-технічної бази школи. Але які всі дружні були! Згадую, як вперше організували харчування для дітей. Бо учні навчалися з багатьох сіл, і на сухому пайку вони довго не могли сидіти. З паливного складу ми зробили ідально, допомагали хар-

чами і колгосп, і райсільгосптехніка. Учні самі плели загорожу з дроту. Панували в колективі взаємовиручка, безкорисливість, готовність прийти на допомогу один одному. А ще мріяли побувати в Ленінграді. Звісно, на дорогу кошти потрібні. А їх немає. І вирушили ми в це місто вантажною автомашиною, намостивши в неї сіна. Хіба таке забудеться? То наша молодість...

— Вже навчаючись у вузі, — ділиться споминами нинішній директор Рівненської ЗОШ № 12 Віталій Новак, випускник 60-х років, — я зрозумів, що Бугринська середня школа була для мене тим стержнем, звідки я почерпнув міцні знання...

— В 70-х я стала другою жінкою в районі, яка керувала школою. Вчилася у колективу, вчила сама. Ніколи не забуду, як до п'ятої ранку ми оформляли зал бойової слави...

— це із спогадів Л.Г.Юрко. Звичайно, приємно було бачити шанованих випускників. Один з них, В.В.Носік, нині доцент Київського національного університету, кандидат юридичних наук.

— Дивися, Володю, каже до мене вчитель, оце хто вступає до технікуму, то задають такі рівняння... Саме так і було. І хоч вибрав я інший шлях, не ту долю, якою живуть в селі, але стараюся зробити все можливе для людей села. І ось ця останню мою книгу «Аграрне право України» я дарую школі.

Кожен виступаючий згадував стару школу. Цю, нову, з весни 1985 р. будували під керівництвом нинішнього директора С.М.Сондака. Це він загорів ідеєю будівництва і знайшов підтримку у тодішнього заступника голови райвиконкому П. П. Зенкіної. І потрібно сказати, що у рекордно короткі строки школа була споруджена — 31 серпня 1986 р.

вона гостинно відкрила двері для учнів.

2179 випускників, 82 з них — медалісти, 96 обрали професію вчителя, 12 з них і зараз працюють в рідній школі. Кандидатами технічних наук стали А.Грищук, М.Карнаухов, О.Куляниця, фізико-математичних наук — В.Дудас, педагогічних наук — В.Коваль, юридичних наук — В.Носік. Ростислав Радишевський, який колись дописував до районної газети і з яким я був добре знайомий, нині доктор філологічних наук, професор. Відомі імена й поета Віктора Романюка, завідувачого хірургічним відділенням Олександр Скібінського і т.д. Бугринську середню кінчали і директор ВАТ «Агротехсервіс» Микола Степанчук, голова ПСГП «Зоря» Марія Дорошенко, голова СГП «Новоставецьке» Микола Пилипчук, сільський голова Володимир Канюка.

Цікаві моменти зі свого учнівського життя згадав кандидат технічних наук, заступник начальника факультету оперативнотехнічного рівня Академії Збройних сил України, капітан першого рангу Анатолій Грищук:

— Жалію, що не можу зайти в той клас старої школи і сісти за свою парту. Але добре пам'ятаю Валентину Павліну, коли вона залишила мене після уроків, щоб я вчив напам'ять «Стрекозу і Мурав'я».

Пам'ятаю, як стояв на лінійці у звинуваченні за те, що «замінував» кабінет директора школи. То був не я, Іване Степановичу. І букву «А» на «О» я також не міняв. І коли впав на підлогу портрет Леніна, шнурка, на якому він висів, я також не підризував. Але коли в школу не прихотили учні з Уголець, то отаманом був я — вів усіх в ліс.

А ще пам'ятаю добре слова вчителя військової підготовки Сергія Васильовича Бодрягова: «Ты, Грищук, нікогда не будешь офицером...».

До речі, в лютому я ще закінчу навчання в Академії державного управління при Президентові України.

— Ну, про те, що ти планував бути офіцером, свідчить і пісня, яку завжди співав зі сцени, «Не плачь, девчонка», — це І.С.Степанюк каже. — А ще цікаво, як я зустрівся з Анатолієм в Києві. Запросили мене на парад Перемоги. І ось після параду підходить до мене військовий

і каже: «Я Грищук!!»

Кожен згадував своїх вчителів, директорів Ю.О.Дубину, Д.В.Грибчука, І.Г.Осипчука, який рано пішов з життя. Була хвилина мовчання за тих, кого немає серед живих, запалена свічка пам'яті. Прочитала свої вірші і співала пісні вчителька Валентина Величко. Були вітання і подарунки від начальника районного відділу освіти Г.А.Гончарової та заступника голови райдержадміністрації Р. Г. Мельничук. До речі, в школі буде вже два музичних центри. Один — від нашої райдержадміністрації та районної ради і один — від голови Острозької райдержадміністрації, випускника Бугринської СШ Я.І.Мазура.

Звичайно, розповідаючи про випускників і вчителів школи, хотів би підкреслити, що святковий настрій для всіх створювали і ведучі Тетяна Сидорець та Віталій Музичук, співали скільни хористи, вчительський народний аматорський хор «Обрії», окремі виконавці, зокрема Оля Вознюк, Інна Хомик, Юлія Хоменчук та Катерина Костюк, був справжній шкільний вальс, пісні на слова місцевих авторів Лідії Ляшук, Дмитра Грибчука, покладені на музику Василя Шевчука. Була виставка картин вчителя Олександра Опанасюка, самобутнього художника-професіонала, яку з увагою оглянули присутні. А ще в цьому не мало заслуга сьогоденнього керівника школи-агроліцею С. М. Сондака.

... Півстолітній ювілей відзначено. Школа працює в тому ж ритмі, що і раніше. В дружній педагогічній сім'ї з 37 чоловік — 6 відмінників освіти, 2 вчителі — методисти, 1 старший вчитель, 21 вчитель вищої категорії. Тому й не дивно, що учні займають призові місця на районних та обласних олімпіадах, виховують прекрасних туристів, спортсменів, майбутніх воїнів.

Були щирі хвилини зустрічі кількох поколінь. Вони не бачилися багато років. І ось така нагода трапилася. Коли ж іще доведеться поговорити, вернутися спогадами в минуле, ступити на поріг тієї школи, яку вони закінчували, — Бугринську середню? Мабуть, це буде не скоро. Але колишні випускники пам'ятатимуть своїх наставників, а ті, в свою чергу, — вихованців.

Свєн ЛАНОВЕЦЬ.